

INDEX.

tionem beneficii in favorem, & illud alij à nominato conferre, lib. 1. §. 25. Imò nec Pontifex de potestate ordinaria, quando apposita est in resignatione clausula: *Non aliter, neque alio modo*, ibid. n. 26.

Prælati etiam inferiori Papa non prohibetur admittere resignationem in favorem per viam modi, & alij beneficium dare, ibid. n. 27.

Nequit acceptare resignationem non approbando, nec rejiciendo conditionem ad favorem tertij, & id nominato liberaliter concedere, ibid. n. 28.

Prælati non obligatur ad locationem de bonis ad dignitatem pertinentibus factam à prædecessore, lib. 2. §. 15, 100. cum aliis.

Potest bona Ecclesiæ ad triennium locare, n. 109.

Jurans non alienare, an possit absque perjurio locare ad longum tempus, lib. 2. c. 16. n. 18. & 19.

Licet rem feudalem ad Ecclesiam reversam antequam mensa incorporetur iterum in feudum concedere omnis juris solemnitatibus, n. 46. & lib. 2. c. 17. n. 54. ubi de emphyteusi.

An possit absque juris solemnitatibus repudiare hereditatem, vel legatam, in quo sunt immobilia? n. 21. 22.

Prælegatum immune est ab oneribus hereditariis, de jure communi, & quid de Jure Hispano, lib. 2. c. 2. n. 17.

Præscriptio non currit adversus impeditum agere, lib. 1. §. 47.

Præscriptio cœpta continuatur contra mulierem, quamvis res, quæ præscribatur, in dotem detur, donec ut ve propter nuptias, ibid. n. 50.

Currit contra eum, qui impeditur agere, cum idem valet obstaculum facile removere, ibid. n. 53.

Nulla cum mala fide de jure Canonico procedit, l. 1. §. 15. intellige si peccatum adsit, n. 19.

Præscribere nequit, qui putat, se injustè, & cum peccato possidere, quamvis in veritate justè possideat, ibid. n. 20.

Mala fides dupliciter consideratur, ibid.

Ut præscriptio impediatur, necessariò requiritur, quòd possidendo, peccetur contra justitiam, nam alia peccata non obstant præscribenti. Et cum peccato veniali præscriptio valet, ibidem.

Præscriptio inductæ odio negligentium renunciari non potest, ibid. n. 38.

In præscriptionibus publica utilitas versatur, ibid. n. 42.

In præscriptione juris redimendi ex pacto retrovendendi nullo modo mora purgari potest, ibid. n. 44.

Ad præscribendam actionem personalem de jure Regio bona fides non desideratur, & facta est, peccatum abesse, ibid. n. 46.

Præscriptio immemorialis, & privilegium æquiparantur, lib. 1. n. 62.

In præscriptione 30. vel 40. annorum titulus non est opus, nisi jus possidenti resistat, lib. 1. n. 81.

Præscriptio immemorialis potentior est quadragenaria cum titulo, ibid. n. 116.

In præscriptione immemoriali servitutum scientia, sive patientia ejus, contra quem præscribitur, opus non est, neque prohibitio, aut interpellatio in negativis, ibid. num. 118.

In præscriptione servitutis cum titulo, & bona fide patientia domini non desideratur, ibid. n. 123.

Præscriptio nulla objici potest de jure Regio ab eo, qui titulo conductionis rem detinet, ibid. n. 125.

Præscriptio juris percipiendi decimas in aliena Parochia non extenditur ad novalia, ibid. n. 131. Limitatur, n. 132.

Præscriptio strictè est interpretanda, d. n. 131.

Præsentatus à patrono præsentatur à patrona præsentato, lib. 2. c. 18. n. 98. in fin.

Præsumptio una alia urgentiori eliditur, lib. 1. §. 71.

Præsumptio juris onus probationis transfert in adversarium, lib. 1. §. 22.

Omnis præsumptio cedit veritati, lib. 1. n. 61.

Præsumptio quoruplex, l. 2. §. 2. Juris onus probationis transfert in adversarium, n. 3. Limitatur, n. 4. Debet allegari.

ibid. Juris præsumptione munitus dicitur liquidissimam probationem habere, n. 5. Superat in judicio, nisi probetur contrarium, ibi. Juris præsumptio probat, etsi probatio instrumentaria desideretur de jure, n. 6. An probet ubi probatio, ut conditio requiritur? n. 7. Admittit probationem in contrarium juris præsumptio, non fictio, num. 8.

Pretium justum quoruplex, lib. 1. §. 6. legitimum consistit in indivisibili, n. 7. An excedi ex causa possit, ibid. Naturale cur ita dicitur, n. 8. Naturale est triplex nec in indivisibili consistit, ibid. Pretium justum rerum, si taxatum non sit, quale judicetur, n. 14. Pretium non ex particulari affectione, sed ex communi æstimatione regulatur, numer. 24. Commune excedi potest ob specialem affectionem domini nolentis vendere, n. 25. Excessus est arbitrio boni viri taxandus, n. 26.

Inter pretium, & valorem discrimen, n. 27. Pretiorum divisio, ibid. Pretium justum non constituitur ex naturali excellentia rerum, sed ex communi hominum opinione etiam infana, n. 28.

Pretium excedere non licet ob maximas expensas mercatoris, n. 30. 31. ubi limitatur in mercibus ignotis. Pretium augetur justè ob peculiare damnum, quod ex venditione domini sentit, nam, 32. Secus ob commodum speciale emptoris, n. 33. Minuitur ob onus vel periculum rei, num. 34.

Pretia rerum ex quibus circumstantiis crescere, ac decrescere soleant, n. 38.

Pretium rerum, quibus emptor quaeritur maximè deminuitur, n. 39. Pretij vilitas inopiam mercium solet generare, num. 42.

Pretium rerum ad victum necessarium, an oporteat tempore necessitatis taxari? n. 46. Commune, & conventum quæ sint, n. 49. Justum quomodo æstimandum quando res emptoris gratia venditur, quam dominus in tempus, quo plus valeret, foret servaturus, n. 55. Pretium rei venditæ post tempus tradendæ est, quod currit traditionis tempore, num. 59. Aliud erit, si fructus pendentes distrahantur, ibid. Quid in Hispania sit statutum circa pretium frumenti, quod anticipata solutione emittitur, n. 60.

Pretium justum quomodo considerandum ad læsionem ultra dimidiam, n. 70. Consideratur juxta tempus contractus, n. 19. & 71.

Prætor de minimis non curat, lib. 1. §. 74.

Præter præ oculis semper debet æquitatem habere, lib. 1. §. 86.

Præventioni est locus in causis mixti fori inter Judicem Ecclesiasticum, & secularem, lib. 2. c. 16. n. 37.

Prima tonsura utrum sit Ordo, & Sacramentum? lib. 1. n. 34.

Principili uxor tenetur in subsidium, si vir solvendo non sit, pro administratione annonæ militaris, lib. 1. n. 6. 39. Limitatur quoad bona paraphernalia, num. 40. Filij quæque sunt obligati, etsi patri heredes non existant, ibidem.

Principilatus quod officium fuerit, ibid. n. 41.

Princeps superiorem non recognoscens, potest juxta propriam conscientiam judicare, lib. 1. §. 19. Similiter, & Proteus, ibidem. Debet Princeps secundum propriam conscientiam judicare, n. 21. Optimum, ac pium consilium circa hoc Principibus proponitur, d. n. 19.

Oportet, ut Princeps de sua privata scientia fidem faciat, cum contra acta judicat ad scandalum vitandum, ibid.

Princeps poterit pro actore probare, ac fide digno non probante adversus reum infamem, ac pravum pronuntiare, ibid. n. 20.

Non est strictus servare juris ordinem, ibid. n. 21.

Ipsi creditor etiam in tertij præjudicium, ibid.

Principes debent esse constantes, & immobiles, lib. 1. §. 32.

Principi indecorum est, quomodolibet se retractare, ibid. num. 33.

Potest tollere infamiam juris, facti non utriusque, ibidem. num.

INDEX.

num. 38.

In Principem verba injuriosa proferens, reus Majestatis non habetur, nisi per illa ejus honorem læserit, ibidem, num. 40.

Principes solent præ Majestate contumeliosa subditorum verba contemnere, impunitaque relinquere, ibid. n. 41.

Quid possint circa jus naturale, & Divinum, lib. 1. §. 82.

Princeps non præsumitur juri alicujus velle derogare, ibid. n. 140. Etsi minimum sit præjudicium, n. 41.

Idem est, si motu proprio, vel ex plenitudine potestatis rescriptum expediatur, ibid. n. 142.

Principis mens dubia ex precibus capit interpretationem, lib. 1. n. 11.

Princeps ultra dimidiam læsus agit intra 30. annos ex l. 2. C. de resc. vendit. non obstante statuto tempus restringente, lib. 2. §. 92.

Princeps, vel ab eo electi cognoscunt an officium tale sit, ut ad id filius proditoris admitti nequeat? lib. 2. §. 41.

Principi omnes pœnæ sunt arbitrariæ, lib. 2. §. 107.

Potest legis pœnas immutare ante, vel post sententiam suam, ibid.

Secularis nil in Ecclesiæ præjudicium valet statuere, lib. 2. §. 130.

Potest favore Baptismi delicti antea patrati veniam concedere, lib. 2. §. 24.

An ex suis contractibus dominium absque traditione transferat? lib. 2. §. 26. cum seqq.

Est animata lex, & plusquam illam potest, n. 27.

Princeps donans dominium, & possessionem, sine traditione in donarium transfert, n. 30.

In Principem ex privatorum contractibus dominium absque traditione transit: scilicet possessio, ibid.

Princeps concessio de eadem re, quam alii donaverat, non subsistit, nisi de prima gratia mentio fiat, n. 37.

Principum palatia gaudent immunitate, lib. 2. §. 20. 239.

Eandem possunt concedere privatis domibus, ibid.

Privilegium, & præscriptio æquiparantur, lib. 1. n. 62.

Privilegiorum extensio non admittitur, lib. 1. §. 16. 14.

In privilegiis, argumentum de majori ad minus non procedit, ibid. n. 24. & c. 17. n. 139. ejusd. lib.

Privilegia multiplicanda non sunt, ibid. dicit. n. 24.

Habenti privilegium ad tempus coarctatum, temporis probatio incumbit, ibid. n. 34.

Privilegia ampliationem ex rationis identitate recipiunt, ibidem.

Privilegiatus contra pariter privilegiatum non gaudet privilegio suo, ibid. n. 38.

Privilegium, ut in dubio instrumentum antè præsumatur, procedit etiam adversus possidentem, ibid. n. 52.

Privilegium percipiendi decimas in aliena Parochia non continet novalia, lib. 1. §. 17. 136.

Privilegium, per quod tertio præjudicium inferatur, strictè debet interpretari, ibid. n. 137.

Privilegium, quo res reducitur ad jus commune, est latè interpretandum, ibid. n. 138.

Privilegium de non solvendis decimis, utrum comprehendat novalia, & possessiones post illud acquisitas, ibid. num. 143.

Privilegium eximens à solutione decimarum, ut completatur possessiones in posterum quaerendas, debet habere expressam derogationem, cap. nuper 34. de decim. ibid. n. 144.

Privilegiatus contra pariter privilegiatum non gaudet privilegio suo, lib. 2. §. 40.

Privilegium sexus honestati concessum est irrenunciabile, lib. 2. §. 116. Idem est de eo, quod ob reverentiam parentibus tribuitur, ibid.

Privilegia armatae militiae plurima, n. 17. Quid milites hodie eis patiuntur, ibid.

Privilegio privatur, qui qualitatem, ob quam sibi competit, dolo inficiatur, n. 20.

Privilegio: nequis conveniatur, ultra quam facere possit, quid contineatur, n. 30. Non pertinet ad debita, quæ ex

delicto descendunt, num. 32. illud habens carcerari nequit, n. 33.

Privilegio qui vult uti, probare prius debet qualitatem, ob quam illud indultum est, lib. 2. §. 119.

Probatio an potior sit per testes, quam per instrumenta? lib. 2. §. 115.

Procurator Principis, vel Reipublicæ, absque mandato speciali potest in integrum restitutionem principaliter postulare, lib. 1. §. 31.

Procurator, de cujus mandati sufficientia dubitatur, præstita cautione de rato, admittitur, ibid. n. 35.

Procurator quis sit, ibid. n. 47.

Procurator per litis contestationem dominus litis efficitur, ibid. n. 57.

Prohibitus accedere ad aliqua munera, non censetur obtentis privatus, lib. 2. §. 58.

Prohibito aliquo omne illud non licet, per quod ad prohibicum pervenitur, lib. 2. §. 67.

Promissio futuri matrimonij, quam ob causam, quæ impossibilis est probationis, sponsus implere non tenetur, licet Judici interroganti negatur media abstractione, lib. 1. §. 19.

Promissio facta Deo de erogante in opus pium, statim est irrevocabilis, nec eget acceptatione, lib. 1. §. 55.

Sed ea obligatio tolli, commutative autoritate Episcopi potest, ibid.

Protestatio facta contraria non prodest, lib. 1. c. 1. n. 15.

Provisio hominis facit cessare provisionem legis, lib. 2. §. 18. 103.

Pubes impubertati proximus quoad corporis vires pro impubere habetur, lib. 2. §. 50.

Publicè interest, ne delicta maneant impunita, lib. 2. §. 29.

Pupillus si simul cum substituto etiam pubere moriatur, evanescit substitutio, lib. 2. §. 52.

Puniti debet quis in eo, quòd deliquit, lib. 1. c. 9. n. 17.

Punitus pro eodem crimine iterum puniri non debet, lib. 2. §. 10. 2.

Punitendus est quisque in eo, in quo deliquit, lib. 2. §. 16. 50.

Q

Quantitas, quæ hodie in Hispania absque infanuatione donari potest, lib. 1. §. 12.

Minor sub majore in oratione affirmativa continetur, lib. 1. §. 79. Limitatur, n. 90.

Qui non habet in bonis, luit in corpore, sed non in omnibus locum habet subrogatio, lib. 2. §. 56.

Qui non habet, unde solvat interesse patri offensæ, corporaliter coercetur, n. 57.

Qui ad judicium per calumniam vocat etiam in causa pecuniaria, si in bonis non habeat, corpore luit, n. 58.

Qui luit in corpore, quia in bonis non habuit, profus à pecunie solutione liberatur, n. 59.

Qui in utero est, quando pro nato habeatur, lib. 2. cap. 8. n. 44. & 65.

Qui in honore luere non potest, quia eo caret, corporaliter puniendus est, lib. 2. §. 61.

Quintum detrahitur ex cumulo bonorum, ære alieno ante deducto, lib. 2. c. 2. n. 13.

Quod omnes tangit, est ab omnibus approbandum, lib. 1. c. 13. n. 40.

Quod ipsi, qui contraxerunt, obstat, & eorum successoribus debet obstat, lib. 1. §. 60.

Quod aliquis interrogatus verosimiliter responderet, præ expresse habetur in dispositione, lib. 1. §. 3. & c. 20. n. 83. ejusd. lib.

Quod favore alicujus inductum est, non debet in ipsius detrimentum retorqueri, lib. 1. §. 10. 18.

Quod abundat, non nocet, ibid. n. 80.

Quod quis expendit, exigere potest ab eo in cujus cedit utilitatem, n. 8.

Quod una via prohibetur, aliâ permitti non debet, lib. 2. §. 88.

INDEX.

Quod per alium facimus, nos facere intelligimur, lib. 2. 16. 53.

R

Reditus census debentur pro rata usque in diem, qua redemptio fit, sive in pecunia, sive in fructibus solvantur, lib. 1. cap. 15. num. 47. & 48. Suntque integrè deponendi cum principali, ut eorum cursus impediatur, num. 47.

Reductio ad arbitrium boni viri apud quem Judicem postulanda, lib. 1. 18. 31.

Reductio ad arbitrium boni viri an possit renunciari? lib. 2. 12. 5. Apud quem Judicem sit petenda, n. 7.

Regula ex exceptione solet ampliari, lib. 2. 5. 3. 49. Declaratur per exceptionem, n. 39.

Regula, & exceptio, etsi contrariæ sint utraque sub diversis rationibus juri convenit, n. 53.

Regulæ standum est, donec probetur exceptio, lib. 2. 12. 26.

Ad relaxationem juramenti, simulque rescindendum contractum citatio necessariè requiritur, lib. 1. 4. 23. Secus si duntaxat ad effectum agendi præstetur absolutio, ibid. num. 24. & 37.

Utrum sit concedenda relaxatio ei, qui jam incidit in perjurium, ibid. n. 25.

Ad effectum agendi relaxatio à quo Judice postulanda, ibid. n. 26. cum seqq.

Relaxatio, per quam contractus venit rescindendus ab eo Judice impetranda est, qui de illo cognoscere valet, ibid. num. 31.

Judex Ordinarius Ecclesiasticus juramenta ad effectum agendi relaxat, & quis dicatur Ordinarius, ibid. n. 32.

Ad absolutiorem juramenti saltem semiplena probatio justæ causæ desideratur, ibid. n. 35.

Concessa absolute ad effectum agendi, juramentum quoad alia firmum manet, ibid. n. 38.

Relaxato juramento ad effectum agendi, si contractus irritus declaretur, non eget nova absolute, qui juravit, ibid. n. 39.

Relaxatio juramenti non datur ad agendum, cum obligatio concepta est in forma Camera Apostolicæ, ibid. n. 40.

Relaxatur etiam juramentum ad excipiendum, sed non ad reconveniendum, ibid. n. 41.

Obtenta relaxatione juramenti ad effectum agendi in casu authentic. Sacramenta puberum, minor debet petere restitutionem, ut adversus contractum validum, ibid. n. 42.

Religiosus à suo Prælate interrogatus eisdem casibus, quibus laicus, potest delictum inficiari, lib. 1. 2. 11.

Religioso gravi, optimæque opinionis nefas est, delictum agnoscere, quod non patravit, ob vitandum tormentum cruciatum, ibid. n. 51.

Religiosus nequit fugere à carcere, in quo à suo Prælate detinetur, ibid. n. 72. Limitatur, ibid.

Religiosis omnibus concessum est, ut ex fructibus, quos proprio labore perciperint ad eorum sustentationem necessarios, decimas non solvant, lib. 1. 17. 143.

Reliquias defunctorum, quos Sanctitate floruisse credimus, an liceat ante iudicium Ecclesiæ colere? lib. 1. 10. 51.

Cur non liceat vermes ex reliquiis Sanctorum venerari, remissive, ibid. n. 53.

Ad Episcopum attinet cognoscere, an reliquiæ ejus Sancti sint, ejus esse, feruntur, ibid. n. 54.

Reliquiæ Sancti si misceantur reliquiis non Sancti, ita ut separari nequeant, non sunt, ut venerentur, proponendæ, sed in decenti loco collocandæ, ibid. n. 55.

Remedium extraordinarium quando cesset, si ordinarium adsit, lib. 1. 3. 67. cum seqq.

Ut remedium l. 2. C. de rescind. vend. locum habeat, quod tempus inspicendum ad læsionem lib. 1. 5. 67.

Remedium l. diffamari, C. de ingen. manumif. extraordinarium est, lib. 1. 18. 3. Non datur, nisi possidenti, n. 6.

Remediis extraordinariis locus non est, ubi ordinaria suffiunt, ibid. n. 4.

Remedium l. si contendant ff. de fidejussorib. competit, quam nulla præcesserit diffamatio, ibid. n. 13.

Inter remedium l. diffamari, & l. si contendant, differentia, ibid. n. 14.

Remedium d. l. diffamari, omnibus causis est commune, ibid. num. 43.

Remedium l. 2. C. de resc. vendit. competit, rebus sub hasta distractis, lib. 2. 3. 41. Datur contra singularem successorem ex causa lucrativa, n. 81. Item in emptorem, qui cum eadem læsione comparavit n. 82. Prærequiritur excussio bonorum primi emptoris, ibid.

An detur scienti justum rei pretium? lib. 2. 4. 9. cum seqq.

Remissio, quæ in contractibus onerosi fieri dicitur, non est propria donatio, lib. 2. 4. 37. Debiti certi insinuationem requirit, secus si dubium sit, n. 39.

Remissio injuriarum quid operetur, lib. 2. 10. 46. cum seqq.

Expensarum facta injurianti an alia damna in bonis data contineant? n. 75. Juris proprii non præsumitur, nisi ad actum, qui geritur, desideretur necessariè, ibid.

Remissio rationum reddendarum pro præterita administratione valet, lib. 2. 14. 13. sub ea non continentur extantia, n. 14. In generali non veniunt, quæ aliquis verosimiliter in specie non esset remissurus, n. 41.

Remissio reliquorum pro futura administratione fieri potest de illis, ex quibus administrator locupletior factus non fuerit, n. 51.

Renuncians cum juramento cessionis bonorum eo auxilio non gaudet, nisi cedat in tertii præjudicium, lib. 2. 1. 55.

Renuncians specialiter auxilio l. 2. C. de rescind. vend. co uti non potest, lib. 2. c. 5. n. 6. Ampliatur, n. 7.

Renuncians cum juramento exceptioni non numeratæ pecuniæ post solutionem agere ad repetendum solutum valet, n. 17.

Ad renunciandum juribus suis homines necessitate coguntur, lib. 2. 4. 23.

Renuncians cum juramento læsioni enormissimæ agere contra deceptorem non prohibetur, n. 29.

Renunciatio juris ad Ecclesiasticum beneficium propriè cessio appellatur, lib. 1. 5. 56.

Renunciatio proprii juris non præsumitur, lib. 1. 9. 37.

Renunciatio expressa præscriptionis in pacto retrovendendi non tenet, ibid. n. 41.

Juris proprii renunciatio præsumitur, ubi aliâ actus subsistere non posset, lib. 1. 16. 67.

Renunciatio legitima juxta formam c. quomodo de pact. in 6. non revocatur filiorum nativitate, lib. 1. 19. 24.

Renunciatio primogenii per supervenientiam liberorum retractatur, ibid. n. 25.

Renunciatio privilegii concessi sexus honestati, aut parentibus ob reverentiam non tenet, lib. 2. 1. 16. Idem est de militaribus privilegiis, n. 19. Quid de concessis nobilitati? n. 25. Similiter non valet renunciatio eorum, quæ miserationis causa indulgentur, n. 52.

Generalis omnium remedium juris non aufert auxilium l. 2. C. de resc. vend. li. 2. c. 4. n. 2. & 45. Renunciatio stricti juris est, n. 3. & c. 14. n. 4. l. 2. C. de resc. vend. facta ab uno contrahente non impedit, quod alter ex ea agat si sit læsus, n. 8. Hæc renunciatio an valeat, si in eodem instrumento contractus fiat? num. 20. Quid de exceptione non numeratæ pecuniæ, n. 15. 16. Cum aliis, Renunciatio ista non tollit, ut reus exceptionem opponat in se onus probationis assumens, n. 19.

Renunciatio l. 2. C. de resc. vend. in continenti facta quibus personis non noceat, n. 21. In renunciationibus non rusticorum hominum, & majorum facilitas consideratur, n. 22. Renunciatio conditionis indebiti quando impediat, ne indebitè solum repetatur, n. 26. Renunciatio l. 2. C. de resc. vend. quæ ex stylo tabellionum adjicitur, remedium illud non tollit, n. 27. Enormissimè læsis renunciatio prædicta non nocet etiam cum juramento, n. 28.

Renunciatio generalis non continet ea, quæ possunt vindicari, lib. 2. 14. 7.

Repetitioni potius favendum est, quam adventitio lucro, lib. 1.

INDEX.

lib. 1. 19. 16.

Repudium an fuerit Hebræis, licitum, ita ut uxores dimittendo non peccaverint, lib. 2. 4. 55.

Rem propriam, vel in specie debitam occultè capere licet, quamvis judicialiter consequi queat, lib. 1. 2. 104.

Res non modicæ æstimationis injustè retenta potest per vim à possessore auferri, etiam cum ipse necesse, si aliter eam dominus habere non valeat, ibid. n. 105.

Rei ipsa, quæ in specie legatur, non est legatio obligata, lib. 1. 9. 28.

In re sua quilibet est moderator, & arbiter, lib. 1. 14. 33.

In re sua quilibet est moderator, & arbiter, lib. 2. 8. 2. & c. 14. n. 47. ejusd. lib.

Res inter alios acta aliis non nocet, lib. 2. 15. 22.

Res eadem si pluribus vendatur, quis præferendus, lib. 2. 19. 2. cum seqq.

Rescripta, alia motu proprio, alia ad partis instantiam expediuntur, lib. 1. 20. 2.

Rescriptum præsumitur ad instantiam partis concessum, nisi clausula: *Motu proprio*, sit expressa, ibid. n. 3. 4.

Probari testibus non potest, Principem motu proprio rescripsisse, ubi ea clausula expressa non est in literis, ibid. n. 5. Limitatur, ibid.

Rescriptum habens prædictam clausulam, dicitur motu proprio emanasse, quamvis preces antecesserint, earumque mentio fiat, ibid. num. 6.

Inter rescripta motu proprio expedita, & alia, differentia, remissive, ibid. n. 8.

Rescripta tripliciter vitiantur ob falsitatem precum, ibid. num. 12.

Gratiæ ob subreptionem, vel obreptionem ipso jure sunt nullæ; Justitiæ, si opponatur, ibid. num. 15. Aliquando sunt etiam hæc ipso jure nulla, n. 20.

Rescripti vitium usque ad quod tempus possit objici, ibid. num. 21.

Rescriptum ab excommunicato impetratum est ipso jure nullum, ibid. n. 22. Fallit hodiè in obtentis à Sede Apostolica, quibus ex Curia stylo inferitur absolutio à censuris, n. 23.

Rescripta utrum vitentur taciturnitate veritatis, aut falsi expressione? ibid. n. 24. cum seqq.

Vitium subreptionis, aut obreptionis contingens circa causam finalem rescripta reddit irrita, quamvis circa cõspatium impetrantis contingat, ibid. n. 44.

In vitietur in totum, si falsitas in una parte reperitur? remissive, ibid. n. 45.

Rescriptum, in quo falsitas adest quoad causam finalem, involuntarium est, ibid. n. 47.

Rescriptorum vitium per subreptionem, vel obreptionem eveniens, ex quibus clausulis tolli possit, remissive, ibid. num. 49.

Rescriptum non tenet, si dubitetur, an vitium circa causam finalem, vel impulsivam versetur, ibid. n. 50.

Gratia non subsistit, si Princeps, veritate cognita, esset aliter eam concessurus, ibid. n. 53.

Si opponatur de subreptione rescripti cui onus probationis incumbat, remissive, ibid. n. 55.

Rescriptum non valet si vitium subreptionis quoad causam impulsivam proveniat ex dolo supplicantis, ibid. n. 56.

Dolus in impetratione rescriptorum quando præsumatur? remissive, ibid. n. 57.

Rescriptis seorsus inest conditio: *Si preces veritate nitantur*, ibid. n. 58. Quomodo ea clausula debeat intelligi, n. 59.

In impetratione eujusque rescripti quæ sunt de necessitate exprimentia, remissive, ibid. n. 64.

Rescriptum non valet ob falsitatem circa substantiam ejus quod postulat, ibid. n. 65.

Nec si falsa sit causa vicia, quæ exprimitur, qualis qualis ea sit, ibid. n. 66.

Rescriptum non vitietur ob falsitatem quoad causam impulsivam, etsi versetur circa necessariè exprimentia, ibid. n. 68.

Rescripta sunt stricti juris, ibid. n. 71.

Faria ad Covarruviam.

Rescriptum nullum est ob suppressionem ejus, quod de stylo Curia debet exprimi, ibid. n. 75. 76.

Resignationes beneficiorum reciproca, vel in favorem sine Pontificis autoritate sumoniacæ censentur, lib. 1. 5. 17.

Resignatio beneficii illicita non est, eò quod persona designetur, cui resignans veller, beneficium idem conferri, modo liberè fiat, ibid. n. 28.

Respublica jus habet vindicandi in convictum de crimine exactis, dū de ejus innocentiæ legitime non constat, lib. 1. 15. 15.

Respublica auferens domum privato ob publicam utilitatem, pretium ejus debet numerare, lib. 1. 2. 89.

Respublica libera fiscum habet, lib. 1. 16. 3. Nec non ea, cui à Principe merum, & mixtum imperium cum omnibus Regii juribus concessum fuerit, n. 4.

Verbum *restituere*, in sententia positum quando fructus completatur, lib. 1. 3. 2.

Restituere quod quis tenetur non videtur capere, ibid. n. 50.

In restitutione est justitia veniunt regulariter fructus, ibid. n. 52. Secus ex gratia, n. 99.

Quanta debeat esse lætio, ut restitutioni sit locus, ibidem, n. 56. cum seqq.

Restitutio in integrum non est facilè concedenda, ibid. n. 58.

Restitutus, quia læsionem passus est in pretio, non valet rem præcisè advocare, ibid. n. 93.

Restitutio est petenda coram Judice ejus; adversus quem postulatur, lib. 1. 4. 1.

Si petatur incidenter, Judex causam principalis restitutionem concessurus est, ibid. n. 2.

Quando principiter, & quando incidenter restitutio peti dicatur, remissive, ibidem.

Restitutor utrum apud Judicem loci contractus peti possit? ibid. n. 3.

Quid de Judice loci, ubi res sita est? ibid. n. 4.

Restitutio per Ecclesiam petenda est à Judice laico, si adversus laicum postuletur, ibid. n. 7.

Restitutio in integrum peti potest simul in eodem libello cum actione, quæ illa concessa, est competitura, ibid. n. 36.

Restitutio principaliter nequit postulari sine mandato specialis, secus incidenter, nam generale sufficit, lib. 1. 6. 3.

Ad restitutionem petendam cum generali mandato cautela traditur, ibid. n. 4. 5.

Restitutio in integrum peti incidenter potest etiam post definitivam sententiam in ipsa executione, ibid. n. 10.

Restituendi obligatio non provenit à mala fide, sed ab actu externo, per quæ proximus injustè læditur, l. 2. c. 4. n. 57.

Resurrectio Domini est necessariè die Dominica celebranda, lib. 1. 17. 18.

Revelans crimen occultum proximi bona fide, licet non peccet, tenetur ad restitutionem famæ, si commodè possit, lib. 1. 11. 59.

Revelans verum crimen occultum proximi, potest, ut famam restituat, sine mendo ac se mentitum fuisse, asserverat, ibid. n. 60.

Reatus apud Consultos quid significaverit, lib. 2. c. 9. n. 32.

Reus est absolvendus, prout acta deponant, non attentata privata scientia judicantis, lib. 1. 1. 26.

Non legitime interrogatus facteri non tenetur veritatem, lib. 1. 2. 4.

Idem est, si sibi non liqueat, juridicè interrogari, ibid. n. 5.

Similiter, negare licet, quamvis legitime Judex interroget, n. 6. Fallit, si sit convictus, ibidem.

Quando juxta juris ordinem interrogatus censetur, n. 9.

Reus est certiorandus de eis, quæ contra eum urgent, antequam à Judice interrogetur, ibid. n. 10. Limitatur in aliquibus causis, ibid.

Promittens absque juramento ad carcerem redire, stare promissis non tenetur, ibid. n. 49.

Reo non licet ex scala se præcipitem dare, ut suspendatur, ibid. n. 57.

Damnato ut fame pereat quilibet, nisi speciali ratione prohibeatur, cibos potest ministrare, sed non tenetur, ibid. num. 63.

Reus justè damnatus, ut fame perdat, an possit cibos sibi